

РЕШЕНИЕ

№ 7196

гр. София, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6673** по описа за **2021** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], чрез адв. Г., срещу Решение от 07.06.2021г., по НАХД 4185/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № Р-10-139/25.02.2021г. на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството е наложена на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, във вр. с ал.1, т.2 от КЗ, във вр. с параграф 1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648 от КЗ, имуществена санкция в размер на 3500 лева, за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и материално и процесуално незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и отмяната на НП, евентуално за изменение на правната квалификация от такава по чл. 644, ал. 2 от КЗ на такава по чл. 644, ал. 1 т. 1 от КЗ и налагане на мин.размер на санкцията. Твърди се липсата на повторност, тъй като в АУАН не бил описан по-тежкия състав на нарушение, извършен при повторност. Цитира се практика на АССГ от 2012-2015 г. относно хипотезата на "повторност". Твърди с, че са нарушени правилата за индивидуализацията на наказанието, както и че не са описани всички съставомерни признаци по см. на чл. 42, т. 4 ЗАНН и чл. 42, т. 5 ЗАНН. Твърди се също, че наказанието не съответства на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН, като е

налице и маловажност по чл. 28 от ЗАНН /обезщетението е изплатено към момента на съставяне на АУАН/. В съдебно заседание касаторът не се представлява. В съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът Комисия за финансов надзор в съдебно заседание чрез процесуален представител юрк. С. оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП- прокурор Д. изразява становище за правилност на решението на СРС.

Съдът намира касационната жалба за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежни съд, от лице с активна процесуална легитимация, срещу акт от категорията на посочените в чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

Касационния състав намира, че Решението на СРС е валидно и допустимо, както и материално законосъобразно/за което касационната инстанция следи служебно/, като не са налице допуснати от СРС съществени процесуални нарушения /каквито се твърдят/, нито явна несправедливост на наложеното наказание.

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства. На основание постъпила в КФН жалба от В. Ч., в която се възразява срещу липса на произнасяне по застрахователя претенция пред ЗД [фирма] с № [ЕГН], във връзка с настъпило застрахователно събитие на 07.03.2020г. Писмени доказателства за установяване на основанието и размера са представени на 13.03.2020г., на която дата е извършен оглед и опис на констатираните увреждания. Във връзка с обявеното в страната извънредно положение предвидените в КЗ срокове не текат за срок от 13.03.2020г. да 09.04.2020г. Предвид това, е установено, че застрахователя не се е произнесъл в тримесечен срок от датата на предявяване на претенцията, но не по късно от 09.07.2020г.

За така направените констатации, старши експерт В. Ш., съставил АУАН №Р-06-60/21.01.2021г., против ЗД [фирма] за това, че застрахователното дружество не е изпълнило задължението си по чл.496, ал.1 от КЗ, в срок до три месеца от предявяване на претенцията по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, считано от 13.03.2020г., но не по-късно от 09.07.2020г. включително, да се произнесе по предявената пред дружеството застрахователна претенция №[ЕГН], съгласно един от алтернативно посочените т.1 и т.2 от същата разпоредба начини, а именно: да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането.ЗД [фирма] е изплатил обезщетението на 21.12.2020г., извън законоустановения срок. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

Извършена е проверка относно допустимостта на въззивната жалба, както и относно валидността и законосъобразността на НП, респ. АУАН. Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че с предоставянето на 13.03.2020г. на всички необходими документи за произнасяне по заявената претенция, и след като е възстановено неговото броене, то тримесечният срок е изтекъл на 09.07.2020г. Нарушението е извършено чрез бездействие, на 10.07.2020г, като НП е от 25.12.21г. /спазен е срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН/, по АУАН от 21.01.2021г. /спазен е тримесечният срок по чл. 34 от ЗАНН/, при констатирано нарушение при проверка по документи на 13.03.2020г. /спазен е 2-годишния срок по чл. 34 от ЗАНН/. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от

влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН № Р-06-60/21.01.2021г. като в него за дата на нарушението е посочена 10.07.2020г., от което следва, че е извършено нарушение в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-6/02.01.2020г., което е влязло в сила на 13.06.2020г. АНО в издаденото НП е изложил убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност. Посоченото НП е влязло в сила на 31.12.2019 г. за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр.ал.1 от КЗ. Нарушението е едно и също, налице е повторност и АНО правилно е приложил санкционната норма. Касаторът като страна в голямо количество аналогични дела на АССГ е много добре запознат с практиката на АССГ, като същата няма да бъде подробно цитирана и преповтаряна. Не е налице и хипотезата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от всички останали нарушения от този вид /извършени в условията на повторност/, а от друга страна - самото наличие на хипотезата на "повторност" говори за непостигнати цели на наказанието по чл. 12 от ЗАНН при предходното наказание. Наказанието е наложено в разумен размер /в условията на повторност/, поради което не следва да бъде намалено до минимален размер.

Решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено. При този изход на спора на ответника се дължат разноски, съгл. чл. 143, ал. 4 от АПК вр. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН. На ответника следва да се присъди юрк. възнаграждение по чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредба за правната помощ в размер на 80лв.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал. 1 от АПК, V - касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.06.2021г., постановено по НАХД 4185/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав

ОСЪЖДА ЗД [фирма] с представляващи С. П. и К. К., ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 80 лв. /осемдесет лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: